

Sygn. akt VII U 1462/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 r. w Warszawie
sprawy B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę

na skutek odwołania B. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 22 lipca 2016 r., znak: (...)

- oddala odwołanie.

Sygn. akt: VII U 1462/16

UZASADNIENIE

B. S. w dniu 31 sierpnia 2016r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 22 lipca 2016r. znak: (...), na mocy której organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, ponieważ jako podstawę decyzji przyjęto błędnie obliczony staż pracy, zarówno sumaryczny, jak i pracy w szczególnych warunkach. Ponadto odwołujący wskazał, że nieuzasadnione jest stanowisko ZUS dotyczące okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...), ponieważ w tym zakładzie pracy odwołujący pracował na stanowisku maszynisty żurawi wieżowych od dnia 29 października 1973r. Ubezpieczony podnosi również, iż nieprawidłowo został zaliczony okres zatrudnienia za granicą w związku z pracą na kontraktach. Odwołujący w odwołanie wskazał szereg przepisów, które w jego ocenie należy stosować oceniając kwalifikację jego okresu zatrudnienia. B. S. podkreślił, że w każdym przypadku po zakończeniu pracy za granicą podejmował zatrudnienie w macierzystym zakładzie pracy w ciągu 14 dni, dlatego spełnił wszelkie warunki, aby cały okres zatrudnienia za granicą został zaliczony do okresu zatrudnienia w rozumieniu przepisów o emeryturach. W związku z tym brak jest podstaw do nieuwzględnienia przy obliczaniu uprawnień do emerytury tego okresu.

Równocześnie ubezpieczony nie zgodził się z ustalonymi przez ZUS okresami przebywania na urloпах bezpłatnych, które według niego są nieprawidłowo ustalone. Dla potwierdzenia swoich twierdzeń odwołujący wskazał, że w okresie

od dnia 20 października 1993r. do 20 października 1994r. przebywał na urlopie bezpłatnym, który został mu udzielony zgodnie z wnioskiem przez niego złożonym. Natomiast w dniu 21 października 1994r. złożył podanie o rozwiązanie umowy z tym dniem, dlatego też w tym dniu nie mógł przebywać na urlopie bezpłatnym. Z tych też względów dzień 21 października 1994r. powinien zostać potraktowany jako zatrudnienie przy dokonywaniu obliczeń stażu pracy. W ocenie ubezpieczonego uzasadnione jest zaliczenie zarówno do stażu sumarycznego, jak i stażu pracy w szczególnych warunkach wskazywanych wyżej okresów (odwołanie k.2-8 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 września 2016r., wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p. Organ rentowy w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie podniósł między innymi, że ubezpieczony **nie udowodnił** 25-letniego stażu pracy, w tym 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach szczególnych. Ponadto organ rentowy wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. odwołujący udowodnił ogólny staż pracy w wysokości 24 lat, 11 miesięcy i 28 dni, w tym staż pracy w szczególnych warunkach w wysokości 11 lat, 8 miesięcy i 24 dni.

Organ rentowy zaliczył do stażu pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) oraz w (...) S.A. na podstawie świadectw pracy w szczególnych warunkach od 16 stycznia 1977r. do 8 lutego 1981r., od 1 czerwca 1983r. do 6 sierpnia 1987r., od 10 sierpnia 1987r. do 6 listopada 1987r. od 1 maja 1988r. do 17 czerwca 1988r., od 20 czerwca 1988r. do od 1 kwietnia 1989r. do 27 lipca 1989r. od 1 września 1990r. do 27 maja 1991r., od 28 maja 1991r. do 14. Lutego 1992r. oraz od 3 sierpnia 1992r. do 26 maja 1993r. łącznie w wysokości 11 lat, 8 miesięcy i 24 dni.

Do ogólnego stażu pracy organ rentowy nie uwzględnił okresów urlopów bezpłatnych oraz urlopów bezpłatnych udzielonych z tytułu niewykorzystanego w czasie pracy za granicą urlopu wypoczynkowego oraz przysługującego z tytułu różnicy norm czasu pracy w kraju i za granicą, wymienionych w zaskarżonej decyzji.

Do wniosku z dnia 27 czerwca 2016r. ubezpieczony załączył świadectwo wykonywania pracy w warunkach z Przedsiębiorstwa (...), wskazujące, iż już od 29 października 1973r. świadczył pracę w szczególnych warunkach na stanowisku maszynisty żurawia wieżowego. Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od dnia 29 października 1973r. do dnia 15 stycznia 1977r. w wysokości 3 lat, 2 miesięcy i 18 dni, ponieważ w początkowych latach zatrudnienia w pracy wnioskodawca zajmował kolejno stanowiska robotnika torowego, pomocnika maszynisty żurawia wieżowego. Ponadto to świadectwo pracy w szczególnych warunkach pozostaje w sprzeczności ze świadectwem pracy w szczególnych warunkach z dnia 17 czerwca 2015r., w świetle, którego wnioskodawca dopiero od dnia 16 stycznia 1977r. świadczył taką pracę. Jednakże w przypadku uwzględnienia tego okresu zatrudnienia do stażu pracy w szczególnych warunkach staż ten wyniósłby 14 lat, 11 miesięcy i 12 dni, zamiast wymaganych co najmniej 15 lat.

Organ rentowy wskazał dodatkowo, że zgodnie z najnowszym wykazem z dnia 5 sierpnia 2014r. wnioskodawca od dnia 20 października 1993r. przebywał na urlopie bezpłatnym (odpowiedź na odwołanie k.9 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący B. S. urodzony (...) w dniu 27 czerwca 2016r. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., wniosek o wcześniejszą emeryturę z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (wniosek o emeryturę wraz załącznikami, k. 1-27 a.r.).

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego organ rentowy ustalił, że odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r. nie spełnił wszystkich warunków niezbędnych do przyznania prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych, albowiem nie udokumentował okresów składkowych i nieskładkowych wynoszących co najmniej 25 lat, a także nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ponadto organ rentowy wskazał, że odwołujący udowodnił ogólny staż pracy na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 24 lat, 11 miesięcy i 28 dni, w tym szczególnych warunkach w wysokości 11 lat, 8 miesięcy i 24 dni.

Do ogólnego stażu pracy organ rentowy nie zaliczył okresów:

- od 18 czerwca 1988r. do 19 czerwca 1988r., od 14 czerwca 1990r. do 26 lipca 1990r. oraz od 27 maja 1993r. do 30 maja 1993r., ponieważ okresy nie wykorzystanego w czasie pracy za granicą urlopu wypoczynkowego oraz czasu wolnego przysługującego z tytułu różnicy norm czasu pracy w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. nie są wymienione jako okresy składkowe lub nieskładkowe;

- od 7 sierpnia 1987r. do 9. sierpnia 1987r., od 1 lutego 1988r. do 18 lutego 1988r., od 23 grudnia 1988r. do 31 marca 1989r., od 28 lipca 1989r. do 9 września 1989r., od 27 lipca 1990r. do 31 sierpnia 1990r., od 15 lutego 1992r. do 30 kwietnia 1992r., od 9 lipca 1992r. do 20 lipca 1992r. oraz od 20 października 1993r. do 21 października 1994r., ponieważ w tych okresach ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym.

Organ rentowy zaliczył okresy zatrudnienia: od 16 stycznia 1977r. do 8 lutego 1981r., od 1 czerwca 1983r. do 6 sierpnia 1987r., od 10 sierpnia 1987r. do 06 listopada 1987, od 1 maja 1988r. do 17 czerwca 1988r., od 20 czerwca 1988r. do 22 grudnia 1988r., od 1 kwietnia 1989r. do 27 lipca 1989r., od 1 września 1990r. do 27 maja 1991r., od 28 maja 1991r. do 14 lutego 1992r. oraz od 3 sierpnia 1992 do 26 maja 1993r. jako okresy wykonywania prac w szczególnych warunkach w łącznej ilości 11 lat, 8 miesięcy oraz 24 dni.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych dodatkowo wskazał, że świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach za okres zatrudnienia od 29 października 1973r. do 30 czerwca 1989r. w Przedsiębiorstwie (...) znajduje się już w aktach emerytalnych. Powyższy dokument nie wnosi nic nowego do sprawy (decyzja z dnia 22 lipca 2016r. znak: (...) k. 55 a.s.).

Ubezpieczony B. S. od niekorzystnej dla niego decyzji organu rentowego z dnia 22 lipca 2016r. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując niniejsze postępowanie sądowe, w którym ustalono, że:

W okresie od 29 października 1973 do 30 czerwca 1989r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...). W okresie od 16 stycznia 1977r. do 8 lutego 1981r., od 1 czerwca 1983r. do 6 sierpnia 1987r. oraz od 1 maja 1988r. do 17 czerwca 1988r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych na stanowisku maszynisty żurawi wieżowych, wymienionej w wykazie A, dziale V, poz.3, pkt 5 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty (Dz. Urz. MBiPMB nr 3, poz.6).

W okresie zatrudnienia w ww. zakładzie pracy ubezpieczony wykorzystał 5 dni urlopu wypoczynkowego, natomiast za okres 10 dni niewykorzystanego urlopu wypłacono mu ekwiwalent (zaświadczenie k. 64 akt osobowych).

W ww. okresie czasu ubezpieczonemu na jego własny wniosek udzielono urlopu bezpłatnego w celu odbycia pracy na budowie eksportowej

W okresie od **10 sierpnia 1987r. do 31 stycznia 1988r.** B. S. był zatrudniony w (...) S.A. na kontrakcie w **RFN** na stanowisku operatora żurawia-cieśli. W okresie od dnia 1 lutego 1988r. do 5 lutego 1988r. ubezpieczony winien wykorzystać urlop wypoczynkowy i dni wolne z tytułu różnicy czasu pracy za które otrzymał ekwiwalent pieniężny w czasie zatrudnienia na kontrakcie. Odwołujący podczas pracy za granicą wykorzystał 8 dni urlopu wypoczynkowego, natomiast za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypłacono mu ekwiwalent (świadectwo pracy za granicą k.6 akt osobowych, umowa o pracę na budowie zagranicznej k. 63 akt osobowych, rozliczenie pracownika z okresu pracy na budowie eksportowej k. 59 akt osobowych, świadectwo pracy z okresu zatrudnienia za granicą k. 53 akt osobowych, wniosek k. 47 akt osobowych).

Od dnia **20 czerwca 1988r. do dnia 27 lipca 1989r.** ubezpieczony przebywał ponownie na kontrakcie w **RFN** i pracował na stanowisku operatora żurawia. W czasie zatrudnienia za granicą ubezpieczony przebywał na urlopie

bezpłatnym od dnia **23 grudnia 1988r. do dnia 31 marca 1989r.** W ww. okresie czasu ubezpieczony nie wykorzystał 9 dni urlopu wypoczynkowego, za który został wypłacony mu ekwiwalent. W okresie od dnia **28 lipca 1989r. do 9 września 1989r.** przebywał na urlopie pokontraktowym (świadcstwo pracy z okresu zatrudnienia za granicą k. 5 akt osobowych, rozliczenie pracownika z okresu pracy na budowie eksportowej k. 37 akt osobowych).

W okresie od dnia **10 września 1989r. do dnia 13 czerwca 1990r.** ubezpieczony ponownie był zatrudniony na kontrakcie w **RFN** na stanowisku operatora żurawia-cieśli. B. S. otrzymał ekwiwalent walutowy za 22 dni urlopu wypoczynkowego za 2 dni wolne od pracy z tytułu różnicy czasu pracy, które miał prawo wykorzystać po zakończeniu pracy na kontrakcie. Urlop bezpłatny udzielony ubezpieczonemu przez macierzysty zakład pracy uległ przedłużeniu o 24 dni. W okresie od **14 czerwca 1990r. do 26 lipca 1990r.** B. S. przebywał na urlopie pokontraktowym (umowa o pracę na budowie zagranicznej k. 36 akt osobowych, rozliczenie pracownika z okresu pracy na budowie k. 32 a.s.).

W dniu 26 lipca 1990r. B. S. złożył do Dyrekcji (...) podanie o udzielenie urlopu bezpłatnego od dnia **27 lipca 1990r.** do dnia **30 września 1990r.** W odpowiedzi na ww. pismo Zakład wyraził zgodę na udzielenie urlopu bezpłatnego do dnia 15 sierpnia 1990r. (podanie akta osobowe) W dniu 13 sierpnia 1990r. ubezpieczony złożył kolejne podanie o przedłużenie urlopu bezpłatnego od dnia 16 sierpnia 1990r. do dnia **31 sierpnia 1990r.**, na które wyrażono zgodę (podanie akta osobowe).

Od 1 września 1990r. do dnia 27 maja 1991r. B. S. wykonywał pracę operatora sprzętu ciężkiego na rzecz (...) S.A. (Druk Rp-7 akta rentowe).

Od dnia **28 maja 1991r. do dnia 30 kwietnia 1992r.** był po raz kolejny zatrudniony na kontrakcie w **Niemczech.** Ubezpieczony otrzymał ekwiwalent walutowy za 18 dni urlopu wypoczynkowego. W czasie zatrudnienia za granicą B. S. przebywał na urlopie bezpłatnym od dnia **15 lutego 1992r. do dnia 30 kwietnia 1992r.** W czasie zatrudnienia za granicą ubezpieczony nabył prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 18 dni, którego nie wykorzystał (umowa o pracę na budowie zagranicznej k. 26 akt osobowych rozliczenie pracownika z okresu pracy na budowie eksportowej k 22 akt osobowe, świadectwo pracy z okresu zatrudnienia za granicą k. 3 akt osobowych).

Od dnia **1 maja 1992r. do dnia 8 lipca 1992r.** B. S. wykonywał pracę operatora sprzętu ciężkiego na rzecz (...) S.A. (Druk Rp-7 akta rentowe).

W dniu 8 lipca 1992r. odwołujący złożył podanie o udzielenie bezpłatnego urlopu wypoczynkowego w okresie od dnia **9 lipca 1992r. do dnia 20 lipca 1992r.**, na który uzyskał zgodę (podanie akta osobowe).

Natomiast w dniu 20 lipca 1992r. ubezpieczony złożył kolejne podanie o udzielenie urlopu bezpłatnego od dnia **21 lipca 1992r.** na czas trwania kontraktu zagranicznego. Na ww. podanie odwołujący otrzymał zgodę (podanie akta osobowe).

W okresie od dnia **3 sierpnia 1992r. do dnia 26 maja 1993r.** ubezpieczony ponownie przebywał na kontrakcie w Niemczech. B. S. otrzymał ekwiwalent walutowy za 22 dni urlopu wypoczynkowego oraz za 7 dni wolnych od pracy z tytułu różnicy czasu pracy, które miał prawo wykorzystać po zakończeniu pracy na kontrakcie. Od dnia **27 maja 1993r. do dnia 30 maja 1993r.** przebywał na urlopie pokontraktowym (świadcstwo pracy k. 2 akt osobowych, rozliczenie pracownika z okresu pracy na budowie eksportowej k. 12 akt osobowych).

Od dnia **31 maja 1993r. do dnia 19 października 1993r.** B. S. wykonywał pracę operatora sprzętu ciężkiego na rzecz (...) S.A. (Druk Rp-7 akta rentowe).

W dniu 20 października 1993r. odwołujący złożył podanie o udzielenie bezpłatnego urlopu wypoczynkowego w okresie od dnia **20 października 1993r. do dnia 20 października 1994r.**, na który uzyskał zgodę (podanie akta osobowe).

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2017r. pełnomocnik ubezpieczonego zakwestionował fakt, iż odwołujący miał udzielony urlop bezpłatny na dzień 20 października 1994 roku, bo ubezpieczony złożył wniosek o udzielenie mu

urlopu bezpłatnego na okres od dnia 20 października 1993r. do dnia 20 października 1994 roku i ten wniosek został zaakceptowany przez pracodawcę. Następnie w dniu 20 października 1994r. złożył wniosek o rozwiązanie umowy o pracę z dniem 21 października 1994r. Ten dzień 21 października 1994r. był dniem pracy i na ten dzień ubezpieczony nie składał wniosku o udzielenie urlopu. Na okres od dnia 28 lipca 1989r. do 9 września 1989r. i okres od 15 lutego 1992r. do 30 kwietnia 1992r. odwołujący nie składał wniosku urlopowego. Ponadto w ocenie ubezpieczonego niezaliczanie do okresu zatrudnienia niewykorzystanego w czasie pracy za granicą urlopu wypoczynkowego i wolnego czasu pracy przysługującego z tytułu różnicy norm czasu pracy jest nieuzasadnione. W okresie kiedy odwołujący otrzymywał te świadczenia nie był informowany, że są to okresy, które nie będą zaliczone do ogólnego stażu pracy. Pełnomocnik odwołującego wskazał, iż nie ma norma prawnych regulujących te kwestie, jednak można to uczynić na podstawie zasad współżycia społecznego (e-protokół k.35-38 a.s.).

Sąd oddalił wniosek B. S. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: E. K. i S. Z., ponieważ świadkowie mieli potwierdzić rodzaj prac realizowanych przez ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...). Sąd zważył, że B. S. nie spełnił pierwszej i zarazem najważniejszej przesłanki do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury, tj. nie udowodnił 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Sąd dokonując analizy niniejszej sprawy doszedł do przekonania, że badanie i kontrola w toku postępowania charakteru pracy odwołującego w spornym okresie byłaby bezprzedmiotowa i prowadziłyby tylko do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania (e-protokół k.35-38 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i osobowych odwołującego, a także na podstawie zeznań ubezpieczonego B. S..

Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie B. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 22 lipca 2016r. znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Na wstępie rozważań niniejszej sprawy Sąd wskazuje, iż elementem spornym niniejszego postępowania było ustalenie czy odwołujący udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy oraz 15-letni okres pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 184 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 poz. 748 j. t., zwana dalej „ustawą”) - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych jest spełnienie przesłanki posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 i przesłanki stażu pracy w szczególnych warunkach w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 1 stycznia 1999 r., nieprzystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Wykaz prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze o których mowa w powołanym art. 184 ustawy nie podlega wykładni rozszerzającej. Prace te ściśle

i jasno zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (zwanym dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego). Jednakże nabycie uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze podlega dalszym ograniczeniom. Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik ma obowiązek wykonywać ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, na danym stanowisku pracy. W myśl ustępu 2 art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, przy czym wiek emerytalny powyższej kategorii pracowników, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których pracownikom tym przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zgodnie z powyższym rozporządzeniem, aby mężczyzna mógł nabyć prawo do emerytury powinien:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego);
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego;
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego); oraz
4. być zatrudniony przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt.3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego)

Sąd nie miał podstaw ku temu, aby zmienić zaskarżoną decyzję organu rentowego. Zgodnie z linią aktualną orzecznictwem „za punkt wyjścia analizy, czy ubezpieczony spełnia przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury przyjąć należy założenie, że przepisy regulujące system zabezpieczenia społecznego ze względu na swoją istotę i konstrukcję podlegają wykładni ścisłej i nie powinno się stosować do nich żadnych innych metod wykładni. Regulacja dotycząca emerytur w obniżonym wieku ma przy tym jak już wskazano charakter szczególny i wszelkie przesłanki nabycia prawa do tego świadczenia powinny być również ściśle interpretowane.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 września 2013 r., sygn. akt III AUa 256/13)

Bezspornym w sprawie było, że odwołujący w dniu 1 września 2015r. ukończył 60 lat oraz złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych za rachunku na dochody budżetu państwa. B. S. inicjując niniejsze postępowanie w sprawie, złożył odwołanie decyzji organu rentowego, w której domagał się zaliczenia okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) oraz w (...) S.A. (następca (...)) jako okresu pracy w warunkach szczególnych oraz spornych okresów niewykorzystanego w czasie pracy za granicą urlopu wypoczynkowego, okresu czasu wolnego przysługującego pracownikowi z tytułu różnicy norm czasu pracy w kraju i za granicą, a także okresów urlopów bezpłatnych do ogólnego stażu pracy.

Sąd w pierwszej kolejności odniósł się do sporu dotyczącego zaliczenia ubezpieczonemu do stażu pracy okresów: od 18 czerwca 1988r. do 19 czerwca 1988r., od 14 czerwca 1990r. do 26 lipca 1990r. oraz od 27 maja 1993r. do 30 maja 1993r, tj. okresów niewykorzystanego w czasie pracy za granicą urlopu wypoczynkowego, okresu czasu wolnego przysługującego pracownikowi z tytułu różnicy norm czasu pracy w kraju i za granicą.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż w okresie od dnia 10 września 1989 r. do 13 czerwca 1990r., od dnia 28 maja 1991r. do dnia 30 kwietnia 1992r. oraz od dnia 3 sierpnia 1992r. do dnia 26 maja 1993r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A. (następca prawny (...) S.A. i Przedsiębiorstwa (...) w K.) na budowie eksportowej w Niemczech. W tym czasie pozostawał on jednocześnie w stosunku pracy z macierzystym zakładem, jakim początkowo było Przedsiębiorstwo (...), a następnie (...) S.A. Po powrocie z kontraktów lub w trakcie ich trwania, ubezpieczony

przebywał na licznych urloпах bezpłatnych w okresach: od 7 sierpnia 1987r. do 9. sierpnia 1987r., od 1 lutego 1988r. do 18 lutego 1988r., od 23 grudnia 1988r. do 31 marca 1989r., od 28 lipca 1989r. do 9 września 1989r., od 27 lipca 1990r. do 31 sierpnia 1990r., od 15 lutego 1992r. do 30 kwietnia 1992r., od 9 lipca 1992r. do 20 lipca 1992r. oraz od 20 października 1993r. do 21 października 1994r.

W ocenie Sądu, rację ma organ rentowy wskazując, że powyższy okres nie stanowi okresu składkowego podlegającego uwzględnieniu do przyznania wcześniejszej emerytury. W tym miejscu należy odwołać się do regulacji zawartych w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz. U. z 1986 r., Nr 19, poz. 101). Mianowicie przepis § 3 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że macierzysty zakład pracy udziela pracownikowi urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą. W ustępie 3 postanawia z kolei, że okres urlopu bezpłatnego, o którym mowa w ust. 1, a także przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu okres niezdolności do pracy z powodu choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, jeżeli pracownik podejmie zatrudnienie w macierzystym zakładzie pracy w terminie określonym w ust. 4.

Z cytowanego wyżej przepisu wynika zatem, że do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze wlicza się tylko okres urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą oraz okres niezdolności do pracy przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu. Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący i nie obejmuje okresu przedłużonego urlopu bezpłatnego w związku z wypłatą ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za granicą. Wniosek taki, znajduje potwierdzenie także w treści unormowania zawartego w § 15 rozporządzenia, który w sposób samodzielny reguluje uprawnienia pracownika w czasie urlopu bezpłatnego przypadającego po zakończeniu pracy za granicą. Zgodnie z treścią tegoż przepisu, w czasie urlopu bezpłatnego, przypadającego po zakończeniu pracy za granicą, pracownik zachowuje dla siebie i dla członków rodziny prawo do świadczeń społecznej służby zdrowia i do zasiłków rodzinnych oraz przysługuje mu prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Wynika z tego, że w okresie wskazanego urlopu, pracownik zachowuje tylko uprawnienia wymienione w tym przepisie w sposób enumeratywny. Gdyby wolą prawodawcy było potraktowanie urlopu bezpłatnego wskazanego w § 14 ust. 7 rozporządzenia, na warunkach tożsamyh z urlopem bezpłatnym udzielonym na okres skierowania do pracy za granicą, ograniczyłby się do ogólnego stwierdzenia, że „okres ten wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze” (§ 3 ust. 3 rozporządzenia). Z powyższego wynika, że okres przedłużonego urlopu bezpłatnego, co do zasady jest traktowany jak urlop bezpłatny w rozumieniu art. 174 k.p. w brzmieniu wówczas obowiązującym, z wyjątkiem uprawnień określonych w § 15 rozporządzenia. W konsekwencji okres ten nie stanowi okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze, a tym samym nie stanowi okresu składkowego podlegającego uwzględnieniu do ustalenia wysokości emerytury (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2012 r., III UK 99/11, Lex Nr 1227193).

Wskazać również należy, iż w niniejszej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o powołane dowody z dokumentów znajdujących się w aktach rentowych oraz osobowych ubezpieczonego. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie, z których wynika iż w ww. okresach czasu ubezpieczony korzystał z urlopów bezpłatnych. Takie wnioski Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie świadectw pracy zgromadzonych w aktach sprawy. Stanowiska tego nie obala nawet brak wniosków urlopowych w aktach osobowych ubezpieczonego. Ponadto wskazać należy, iż odwołujący otrzymał świadectwa pracy, które zawierały wszystkie niezbędne informacje o łączącym strony stosunku pracy, informacje uzupełniające dotyczące przebywania na urloпах, a także pouczenie o terminie i sposobie zgłoszenia wniosku o jego sprostowanie. Zgodnie z art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Jak wynika z zeznań

ubezpieczonego, nie wystąpił on do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy, co prowadzi do wniosku, że w pełni akceptował informacje znajdujące się w tych świadectwach.

Sąd podnosi również, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 28 maja 1996 roku w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia **akt osobowych** pracownika (Dz. U. Nr 62, poz. 286 ze zm.). **Akta osobowe** powinny składać się z trzech części:

- Część A - tu znajdują się dokumenty zgromadzone w związku z ubieganiem się o zatrudnienie,
- Część B - zawiera dokumenty dotyczące nawiązania stosunku pracy oraz przebiegu zatrudnienia,
- Część C - w której gromadzi się dokumenty związane z ustaniem zatrudnienia danej osoby.

Po analizie dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych B. S. wskazać należy, że dokumenty te mają formę luźnych, pojedynczych dokumentów, z których można wywnioskować domniemanie, iż brakuje w nich wielu istotnych dokumentów, które również w przyszłości mogą mieć istotne znaczenie do uzyskania uprawnień pracowniczych.

Odnosząc się do przedostatniego zarzutu niezaliczenia do ogólnego stażu pracy dnia 21 października 1994r. wskazać należy, iż prowadzenie postępowania w celu wyjaśnienia, okoliczności faktycznej wykonywania w tym dniu przez ubezpieczonego pracy było zupełnie niecelowe, bowiem gdyby nawet uznać ten dzień jako dzień faktycznie wykonywanej pracy, nie zmieniłoby to decyzji organu ubezpieczeń społecznych, bowiem ubezpieczony nadal nie uzyskałby wymaganych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Pełnomocnik ubezpieczonego na rozprawie w dniu 16 lutego 2017r. powoływał się na zasady współżycia społecznego w kwestii zaliczenia do ogólnego stażu pracy okresów niewykorzystanego w czasie pracy za granicą urlopu wypoczynkowego oraz okresu czasu wolnego przysługującego pracownikowi z tytułu różnicy norm czasu pracy w kraju i za granicą. Odnosząc się do powyższego zarzutu wskazać należy, że Sąd rozpatrując sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie ma obowiązku kierowania się zasadami współżycia społecznego, bowiem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych art. 5 k.c. nie ma zastosowania, zaś materialnoprawną podstawą świadczeń emerytalno-rentowych mogą być tylko przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: wyrok z 19 czerwca 1986 r., II URN 96/86, Służba Pracownicza 1987 nr 3; wyrok z 29 października 1997 r., II UKN 311/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 465; wyrok z 26 maja 1999 r., II UKN 669/98, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 597 - notka; wyrok z 12 stycznia 2000 r., II UKN 293/99, OSNAPiUS 2001 nr 9, poz. 321 - notka, postanowienie z 26 maja 1999 r., II UKN 670/98, niepublikowane).

Sąd w toku postępowania stwierdził, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasadnie przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 24 lat, 11 miesięcy i 28 dni oraz 11 lat, 8 miesięcy i 24 dni do pracy w warunkach szczególnych. Przeprowadzone postępowanie w sprawie wykazało, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym na dzień 1 stycznia 1999 r. okresem zatrudnienia wynoszącym 25 lat dla mężczyzn. Okoliczność tą Sąd ustalił na podstawie zalegającej w aktach rentowych oraz osobowych dokumentacji potwierdzającej przebieg zatrudnienia ubezpieczonego. W związku z powyższym, Sąd zważył, że B. S. nie spełnił pierwszej przesłanki do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury, tj. nie udowodnił 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Sąd dokonując analizy niniejszej sprawy doszedł do przekonania, że badanie i kontrola w toku postępowania charakteru pracy odwołującego w spornym okresie byłyby bezprzedmiotowa i prowadziłyby tylko do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania. Sąd Okręgowy na marginesie wskazuje, że w przypadku udowodnienia przez ubezpieczonego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, nie uzyskałby przedmiotowego świadczenia, gdyż nie legitymuje się on 25-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący w toku postępowania nie przedstawił dodatkowej dokumentacji, która świadczyłaby o jego zatrudnieniu w pracy do dnia 1 stycznia 1999 r. i spowodowałaby wydłużenie jego okresów składkowych i nieskładkowych do ponad 25 lat, który statuuje ustawa o emeryturach i rentach z FUS.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)